

Datum van inontvangstneming : 13/06/2016

Zaak C-256/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

9 mei 2016

Verwijzende rechter:

Finanzgericht Düsseldorf (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 april 2016

Verzoekende partij:

Deichmann SE

Verwerende partij:

Hauptzollamt Duisburg

FINANZGERICHT DÜSSELDORF

BESCHIKKING

In het geding tussen

Deichmann SE, [OMISSIS] Essen,

- verzoekende partij -

[OMISSIS]

tegen

Hauptzollamt Duisburg, [OMISSIS]

Duisburg,

[OMISSIS],

- verwerende partij -

wegens

antidumpingrechten

heeft de IV. Senat (vierde kamer) van het Finanzgericht Düsseldorf [OMISSIS]
[OMISSIS]

op 20 april 2016 het volgende beslist:

De behandeling van de zaak wordt geschorst. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Is uitvoeringsverordening (EU) 2016/223 van de Commissie van 17 februari 2016 tot vaststelling van een procedure voor de beoordeling van bepaalde verzoeken om behandeling als marktgerichte onderneming en verzoeken om individuele behandeling van producenten-exporteurs uit China en Vietnam en tot uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 geldig?

[Or. 2] Tegen deze beschikking kan geen beroep worden ingesteld.

Motivering:

I.

- 1 Verordening (EG) nr. 1472/2006 van de Raad van 5 oktober 2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam (hierna: „verordening nr. 1472/2006”) is op 7 oktober 2006 in werking getreden. Zij bleef van kracht tot het verstrijken de toepassingsduur van uitvoeringsverordening (EU) nr. 1294/2009 van de Raad van 22 december 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaald schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en van oorsprong uit de Volksrepubliek China, zoals uitgebreid tot bepaald schoeisel met bovendeel van leder verzonden vanuit de SAR Macau, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de SAR Macau, naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad (hierna: „uitvoeringsverordening nr. 1294/2009”).
- 2 Verzoekster diende in april 2010 een verzoek in om zes partijen schoenen uit de Volksrepubliek China en Vietnam in het vrije verkeer te mogen brengen onder vermelding van de tariefcodes en de aanvullende codes 6403 99 11 99 0 A999 en 6403 99 98 98 0. Verweerder stelde vervolgens bij aanslag van 10 mei 2010 antidumpingrechten vast ter hoogte van in totaal 11 181,92 EUR. De producenten-exporteurs van de ingevoerde schoenen waren Chengdu Sunshine Shoes Co. Ltd. (Volksrepubliek China) en Tripos Enterprises Inc (Vietnam). Beide ondernemingen hadden in juli 2005 met overlegging van de vereiste documenten verzocht om behandeling als marktgerichte onderneming (hierna: „BMO”), maar waren door de Commissie niet in de steekproef opgenomen.

- 3 Bij arresten van 2 februari 2012, C-249/10 P, en 15 december 2012, C-247/10 P, verklaarde het Hof van Justitie van de Europese Unie verordening nr. 1472/2006 nietig voor zover deze betrekking had op de verzoekende partijen in die zaken. Bij uitvoeringsbesluit van 18 maart 2014 verwierp de Raad het voorstel van de Commissie voor een uitvoeringsverordening [Or. 3] betreffende het opnieuw instellen van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit de Volksrepubliek China en vervaardigd door de verzoekende partijen in de procedures C-249/10 P en C-247/10 P (PB L 82/27).
- 4 Op 12 juni 2012 verzocht verzoekster in de onderhavige zaak in het licht van het arrest van het Hof in de zaak C-249/10 P om terugbetaling van de antidumpingrechten, aangezien verordening nr. 1472/2006 in haar visie op grond van bepaalde rechtsfouten nietig is. Dit verzoek wees verweerder af bij besluit van 15 november 2013. Aan het door verzoekster ingediende bezwaar gaf verweerder geen gevolg.
- 5 Tegen de achtergrond van het arrest van het Hof van 4 februari 2016 in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 en de publicatie van uitvoeringsverordening (EU) 2016/223 van de Commissie van 17 februari 2016 tot vaststelling van een procedure voor de beoordeling van bepaalde verzoeken om behandeling als marktgerichte onderneming en verzoeken om individuele behandeling van producenten-exporteurs uit China en Vietnam en tot uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 (hierna: „uitvoeringsverordening 2016/233”) stelt verzoekster dat artikel 1 van voornoemde uitvoeringsverordening wat alle drie de leden ervan betreft ongeldig is. Zij stelt met name, naast de argumenten die in punt II van de onderhavige beschikking worden toegelicht, het volgende:
- 6 Artikel 14, lid 1, van verordening nr. 384/96 verleent de Commissie niet de bevoegdheid om de nationale douaneautoriteiten en aanvragende importeurs achteraf verplichtingen op te leggen. Die benadering is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.
- 7 De uitvoering van het arrest van het Hof in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14, met slechts een beperkt onderzoek naar de producenten-exporteurs die om BMO of om individuele behandeling (hierna: „IB”) hebben verzocht (overwegingen 19 en 21 van uitvoeringsverordening 2016/223), is in strijd met artikel 266 VWEU, net zoals de niet-naleving van de termijn van artikel 2, lid 7, onder c), van verordening nr. 384/96.
- 8 Uitvoeringsverordening 2016/223 leidt niet tot de heropening van de oorspronkelijke antidumpingprocedure door de Commissie, maar tot een zelfstandige beoordelingsprocedure zoals die bijvoorbeeld is voorzien in artikel 11 van verordening (EG) nr. 384/96 betreffende beschermende maatregelen tegen de invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap

(hierna: „verordening nr. 384/96”), alhoewel de antidumpingmaatregel al lang weer is beëindigd. Hiervoor biedt artikel 266 VWEU geen grondslag. **[Or. 4]**

9 Verzoekster concludeert

het besluit van verweerder van 15 november 2013 in de vorm van het besluit op bezwaar van 12 maart 2014 nietig te verklaren en verweerder ertoe te verplichten verzoekster antidumpingrechten terug te betalen ter hoogte van 11 181,92 EUR vermeerderd met een rente van 8 % boven het basispercentage sinds het tijdstip van betaling.

Verweerder concludeert

het beroep te verwerpen.

II.

- 10 In het geding moet een beslissing worden genomen over een verzoek tot terugbetaling in de zin van artikel 236, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek omdat het bedrag van de rechten bij invoer op het tijdstip van betaling niet wettelijk verschuldigd was. Het antidumpingrecht waarop het verzoek om terugbetaling betrekking heeft, is ingesteld op basis van uitvoeringsverordening nr. 1294/2009. Die uitvoeringsverordening is door het Hof bij arrest van 4 februari 2016 in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 ongeldig verklaard voor zover zij inbreuk maakt op artikel 2, lid 7, onder b), en artikel 9, lid 5, van verordening nr. 384/96: de Raad en de Commissie hebben geen beslissing genomen over de verzoeken om BMO en IB van de producenten-exporteurs uit China en Vietnam die niet in de steekproef waren opgenomen. Aangezien in casu de ingevoerde producten afkomstig waren van Chinese en Vietnamese producenten-exporteurs die niet in de steekproef waren opgenomen, maar wel om BMO hadden verzocht, is uitvoeringsverordening nr. 1294/2009 met betrekking tot de litigieuze invoeren ongeldig. Dat betekent dat het verzoek om terugbetaling van verzoekster zou moeten worden ingewilligd. In casu zou het Finanzgericht verweerder derhalve moeten gelasten, de terugbetaling van de antidumpingrechten vast te stellen bij wege van een administratieve beslissing, dat wil zeggen een beschikking in de zin van artikel 4, lid 5, van het communautair douanewetboek. **[Or. 5]**
- 11 De verwijzende rechter kan die beslissing echter niet nemen aangezien verweerder op grond van artikel 1 van uitvoeringsverordening 2016/223 niet aan de door de rechter uit te spreken verplichting kan voldoen.
- 12 De verwijzende rechter plaatst om de volgende redenen vraagtekens bij de geldigheid van uitvoeringsverordening 2016/223.

- 13 1. Uitvoeringsverordening 2016/223 zou in strijd met artikel 5 VEU kunnen zijn en reeds ongeldig kunnen zijn aangezien zij haar rechtsgrondslag slechts vaag vermeldt, geen mogelijke rechtsgrondslag voor haar vaststelling noemt en aldus de rechten van verdediging van verzoekster beperkt.
- 14 Zoals het Hof heeft vastgesteld in zijn arrest van 1 oktober 2003, C-370/07, punt 39 met de aldaar aangehaalde rechtspraak, vereist de rechtszekerheid dat elke handeling die rechtsgevolgen beoogt teweeg te brengen, haar verbindendheid ontleent aan een bepaling van het Unierecht, die expliciet als rechtsgrondslag moet worden vermeld en die de rechtsvorm bepaalt waarin de handeling moet worden verricht. De vermelding van de rechtsgrondslag is tevens vereist in het licht van het beginsel van attributie van bevoegdheid zoals neergelegd in artikel 5, eerste alinea, VEU (ibidem, punt 46). De rechtsgrondslag is in casu ook van belang met het oog op de waarborging van de rechten van de verdediging en de bescherming van de prerogatieven van de instellingen van de Unie die betrokken zijn bij de procedure tot vaststelling van een handeling (ibidem, punt 48).
- 15 In haar inleiding bij uitvoeringsverordening 2016/223 geeft de Commissie aan dat deze gebaseerd is op het VWEU, met name artikel 266 daarvan, en verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (hierna: „verordening nr. 1225/2009”), en met name artikel 14 daarvan. Uit overweging 22 volgt door de herhaling van de bewoordingen van artikel 14, lid 1, eerste zin, van verordening nr. 1225/2009 dat met name die bepaling als rechtsgrondslag dient te worden beschouwd. De verwijzende rechter plaatst hierbij in meerdere opzichten ernstige vraagtekens.
- 16 Uitvoeringsverordening 2016/223 corrigeert verordening nr. 1472/2006 en uitvoeringsverordening nr. 1294/2009 alleen voor zover het gaat om het aspect dat tot nietigverklaring van voornoemde verordeningen heeft geleid (overweging 21 van uitvoeringsverordening 2016/223). Te dien einde **[Or. 6]** wil de Commissie nagaan of de producent-exporteur waarvan de uitvoer onderworpen was aan het verzoek om terugbetaling effectief om BMO of IB had verzocht en zo ja, of het verzoek van de betrokken producent-exporteur al dan niet moet worden ingewilligd (overweging 23 van uitvoeringsverordening 2016/223). Vervolgens wil de Commissie de nodige verordeningen aannemen waarmee – indien toepasselijk – een nieuw tarief wordt vastgesteld (overweging 24 van uitvoeringsverordening 2016/223).
- 17 a) Verordening nr. 1225/2009 staat waarschijnlijk in de weg aan de geplande heropening van de procedures tot vaststelling van verordening nr. 1472/2006 en uitvoeringsverordening nr. 1294/2009.
- 18 Volgens artikel 23, tweede alinea, van verordening nr. 1225/2009 doet verordening 38[4]/96 geen afbreuk aan de geldigheid van krachtens die verordening ingeleide procedures. Verordening nr. 1225/2009 is op 22 december

2009 bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Unie en krachtens haar artikel 24 op de twintigste dag na de bekendmaking in werking getreden, dat wil zeggen op 11 januari 2010. Dat betekent dat de aan verordening nr. 1472/2006 en uitvoeringsverordening nr. 1294/2009 ten grondslag liggende procedures zijn ingeleid krachtens de eerder geldende verordening nr. 384/96. De rechtsgrondslag voor de te verrichten beoordeling zou derhalve hooguit verordening nr. 384/96 kunnen zijn.

- 19 Dit is in casu ook relevant omdat de twee verordeningen, die grotendeels identiek of vrijwel identiek geformuleerd zijn, van elkaar verschillen wat betreft de bevoegdheid voor de vaststelling van een gewijzigde verordening.

Volgens artikel 9, lid 4, van verordening nr. 384/96 ligt de bevoegdheid voor het instellen van definitieve antidumpingrechten bij de Raad. Dit geldt ook voor eventuele wijzigingen. Krachtens artikel 9, lid 4, van verordening nr. 1225/2009 zoals gewijzigd bij punt 22, lid 5, onder b), van de bijlage bij verordening (EU) nr. 37/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 januari 2014 tot wijziging van bepaalde verordeningen op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek voor wat de procedures tot het nemen van bepaalde maatregelen betreft (PB L 18, blz. 1), had de Commissie het definitieve antidumpingrecht kunnen instellen. **[Or. 7]**

- 20 b) Uit artikel 14 van verordening nr. 384/96 (respectievelijk artikel 14 van verordening nr. 1225/2009) kan geen bevoegdheid tot vaststelling van een verordening ter voorbereiding van het opnieuw invoeren van een antidumpingrecht worden afgeleid.
- 21 Artikel 14, lid 1, eerste volzin, van verordening nr. 384/96 (c.q. artikel 14, lid 1, eerste volzin, van verordening nr. 1225/2009) regelt volgens de bewoordingen ervan alleen de inhoud van een verordening tot instelling van antidumpingrechten, namelijk in die zin dat de antidumpingrechten door de lidstaten worden geïnd in de vorm, voor het bedrag en met inachtneming van de criteria die in die verordening zijn vermeld. Welke instelling bevoegd is om antidumpingrechten in te stellen wordt met betrekking tot voorlopige rechten geregeld door artikel 7 en met betrekking tot definitieve rechten door artikel 9, lid 4, van verordening nr. 384/96, aangezien in die bepalingen de handelende instelling wordt genoemd. Daardoor wordt de Commissie, die uitvoeringsverordening 2016/223 heeft vastgesteld, juist niet de bevoegdheid verleend voor het nemen van voorbereidende maatregelen ter regeling van het alleen hier beoogde definitieve antidumpingrecht voor bepaalde exporteurs.
- 22 Een bevoegdheid tot vaststelling van bijzondere voorbereidende maatregelen, zoals die van uitvoeringsverordening 2016/223, valt ook niet af te leiden uit andere bepalingen van artikel 14 van verordening nr. 384/96 (c.q. artikel 14 van verordening nr. 1225/2009).

- 23 Artikel 14, lid 5, van verordening nr. 384/96 (c.q. artikel 14, lid 5, van verordening nr. 1225/2009) staat slechts de registratie van de invoer toe met het oog op toekomstige maatregelen. In casu hebben de invoer en de hiermee verband houdende inning van de rechten reeds plaatsgevonden. Feitelijk moet alleen nog een beslissing over de verzoeken om terugbetaling worden genomen.
- 24 Artikel 14, lid 7, van verordening nr. 384/96 (c.q. artikel 14, lid 7, van verordening nr. 1225/2009) biedt de Commissie de mogelijkheid om de lidstaten in individuele gevallen te verzoeken informatie te verstrekken in verband met het toezicht op de toepassing van de maatregelen. In casu is reeds een eind gekomen aan de maatregelen, namelijk de instelling van antidumpingrechten uit hoofde van verordening nr. 1472/2006 en uitvoeringsverordening nr. 1294/2009, zodat toezicht op de toepassing ervan niet meer vereist is.
- 25 2. De regeling van artikel 1, lid 3, van uitvoeringsverordening 2016/223, dat met het nemen van een beslissing over verzoeken tot terugbetaling moet worden gewacht tot er een besluit is genomen over het opnieuw instellen van de antidumpingrechten, maakt volgens de verwijzende rechter eveneens waarschijnlijk inbreuk op artikel 5 VEU **[Or. 8]**
- 26 a) In casu heeft verzoekster een verzoek om terugbetaling ingediend. De beschikking ter zake dient zo spoedig mogelijk te worden genomen [artikel 886, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (hierna: „uitvoeringsverordening communautair douanewetboek”) juncto artikel 6, lid 2, communautair douanewetboek]. In het hoofdgeding betekende „zo spoedig mogelijk” dat de bevoegde douaneautoriteiten zoals gebruikelijk in gevallen waarin zij geen verder feitelijk onderzoek behoeven te verrichten, de beschikking in het kader van hun normale administratieve activiteiten vaststellen. In het verleden is gebleken dat die procedure niet veel tijd, hooguit enkele weken, in beslag neemt.
- 27 Uit verordening nr. 384/96 of verordening nr. 1225/2009, met name artikel 14 daarvan, kan niet worden opgemaakt dat de Commissie bevoegd kan zijn om uitstel te verlenen voor een ten opzichte van nationale douaneautoriteiten ontstaan recht op terugbetaling, tot de rechtsgrondslagen zijn geschapen voor een gedeeltelijke of gehele inhouding van de betrokken rechten op terugbetaling.
- 28 Een eventuele inhouding van een nog niet definitief ingesteld antidumpingrecht is alleen maar mogelijk in het kader van de qua tijd beperkte voorlopige maatregelen in de zin van artikel 7 van verordening nr. 384/96 of verordening nr. 1225/2009.
- 29 Uit het communautair douanewetboek en de verordening tot uitvoering ervan vloeit ook geen andersoortige bevoegdheid voort.

- 30 b) De beslissing over een verzoek om terugbetaling in de zin van artikel 236, lid 1, van het communautair douanewetboek, waarin het alleen maar gaat om de vraag of het bedrag van de invoerrechten op het tijdstip van betaling wettelijk verschuldigd was, wordt genomen door de douaneautoriteiten van de lidstaten. De Commissie heeft geen beslissingsbevoegdheid ter zake. Voor zover de Commissie thans verlangt dat de verzoeken om terugbetaling aan haar worden toegezonden en ook daardoor in de weg staat aan een beslissing over die aanvragen, zou zij eveneens inbreuk kunnen maken op artikel 5 VEU.
- 31 3. De verwijzende rechter plaatst voorts grote vraagtekens bij de stelling van de Commissie dat volgens artikel 266 AEUV een nietig verklaarde rechtshandeling moet worden vervangen door een nieuwe, waarin de door het Hof vastgestelde onwettigheid wordt opgeheven (overweging 13 van uitvoeringsverordening 2016/223). **[Or. 9]**
- 32 Het is juist dat de betrokken instellingen de procedure kunnen heropenen in de fase waarin een onregelmatigheid is begaan, tenzij de gehele procedure nietig is door de vastgestelde onregelmatigheid, teneinde een handeling vast te stellen ter vervanging van een eerdere, nietig of ongeldig verklaarde handeling (zie arrest van het Hof van 28 januari 2016, gevoegde zaken C-283/14 en C-284/14, punt 51 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit houdt in dat de Commissie in beginsel bevoegd is de nog niet onderzochte verzoeken om BMO alsnog te beoordelen. Indien zij daarbij tot de conclusie komt dat op grond van de verzoeken de antidumpingrechten geheel of gedeeltelijk moeten worden gehandhaafd, kan zij echter, zoals reeds toegelicht, niet zelf een verordening vaststellen om een en ander te regelen, maar moet zij de Raad om vaststelling van een dergelijke verordening verzoeken.
- 33 a) De heropening van de procedure kan echter onrechtmatig zijn indien de daarmee beoogde maatregel, in casu het opnieuw invoeren van individueel bepaalde antidumpingrechten, niet meer kan worden uitgevoerd. Hiervoor pleiten gewichtige argumenten.
- 34 In casu wordt beoogd het antidumpingrecht – anders dan in het hoofdgeding dat ten grondslag lag aan het arrest van het Hof van 28 januari 2016 in de gevoegde zaken C-283/14 en C-284/14 – met terugwerkende kracht opnieuw in te voeren voor situaties waaraan reeds een einde is gekomen. Dit betekent dat de douanetarieven van kracht worden vanaf de datum van inwerkingtreding van de nietig verklaarde verordening (overweging 24 van uitvoeringsverordening 2016/223), alhoewel de maatregel per 31 maart 2011 is beëindigd. Voornoemde uitvoeringsverordening noemt geen uitzonderlijke redenen die een terugwerkende kracht zouden kunnen rechtvaardigen, en bevat ook andere geen aanwijzingen in die richting.
- 35 Het is niet mogelijk het antidumpingrecht op basis van artikel 10 van verordening nr. 384/96 opnieuw in te voeren, aangezien het volgens de in dit verband

uitsluitend relevante bepaling van artikel 10, lid 4, van verordening nr. 384/96 slechts mogelijk is definitieve rechten te heffen op goederen die ten hoogste 90 dagen vóór de inwerkingtreding van de voorlopige maatregelen in het vrije verkeer zijn gebracht, op voorwaarde dat de invoer overeenkomstig artikel 14, lid 5, van die verordening is geregistreerd. De voor maximaal negen maanden geldende registratieplicht van voornoemde bepaling biedt de mogelijkheid dat maatregelen kunnen worden uitgebreid, maar niet dat reeds ingevoerde maatregelen op basis waarvan antidumpingrechten – zoals gebleken – ten dele ten onrechte zijn geheven, worden gecorrigeerd. **[Or. 10]**

- 36 Indien voor leveringen van producenten-exporteurs waarvan de verzoeken om BMO niet zijn beoordeeld, opnieuw antidumpingrechten worden ingevoerd, worden bovendien situaties in aanmerking genomen waarin volgens de maatstaven van het douanerecht in de zin van artikel 221, lid 3, eerste volzin, van het communautair douanewetboek een naheffing niet meer mogelijk is. Die bepaling betreffende de beperking van de tijd waarin, indien geen sprake is van bijzondere omstandigheden, situaties in het verleden nog in aanmerking mogen worden genomen, zou met betrekking tot het onderhavige geding tot gevolg hebben dat het antidumpingrecht niet opnieuw kan worden ingevoerd, aangezien reeds op 31 maart 2011, en dus bijna vijf jaar vóór de vaststelling van uitvoeringsverordening 2016/223, een eind is gekomen aan de maatregel.
- 37 Die principiële regeling dat een naheffing slechts mogelijk is in gevallen waarin de douaneschuld ten hoogste drie jaar van tevoren is ontstaan, draagt ook bij tot de rechtsvrede en neemt in aanmerking dat het moeilijker wordt om situaties op te helderen naarmate deze verder terug liggen.
- 38 Feitelijk gaat het om de herbeoordeling van verzoeken die, zoals door de producenten-exporteurs in casu, in juli 2005 en dus al meer dan tien jaar geleden zijn ingediend. Het is de vraag of de producenten-exporteurs nog steeds hetzelfde adres en dezelfde naam hebben en daardoor in beginsel nog door de Commissie binnen de aangegeven controletermijn (artikel 1, lid 2, van uitvoeringsverordening 2016/223) kunnen worden bereikt. Maar ook dan zal het horen van de betrokkenen overeenkomstig artikel 20 van verordening nr. 384/96 bij beslissingen in hun nadeel nog een uiterst moeilijke zaak zijn, omdat de producenten hun verdedigingsrechten door de lange tijd die sindsdien is verstreken niet meer goed kunnen waarnemen. Hier valt bijvoorbeeld te denken aan de al lang verstreken termijn voor het bewaren van zakelijke documenten, het ontbreken van kennis vanwege het wisselen van medewerkers, enz. Het is derhalve uiterst twijfelachtig of de nadelen die voortvloeien uit de nu pas geplande beoordeling van de door de producenten reeds in 2005 ingediende verzoeken om BMO of IB, die hen niet vallen aan te rekenen, kunnen worden gecompenseerd.
- 39 4. Artikel 1, leden 1 en 2, van uitvoeringsverordening 2016/223 bepaalt voorts dat alle verzoeken om terugbetaling die gebaseerd zijn op het feit dat niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs **[Or. 11]** om BMO of IB hadden

verzoekt, met eventuele ondersteunende documenten naar de Commissie moeten worden gezonden. Dit zou kunnen neerkomen op een overschrijding van de discretionaire bevoegdheid en misbruik van de bevoegdheden door de Commissie.

- 40 Mocht het namelijk nog mogelijk zijn het antidumpingrecht opnieuw in te voeren, heeft alleen nog maar de beoordeling van de verzoeken om BMO of IB in de zin van artikel 2, lid 7, onder c), van verordening nr. 384/96 te worden verricht. Daartoe is in beginsel geen verordening vereist, omdat alleen nog maar de stukken betreffende die verzoeken die reeds bij de Commissie zijn ingediend behoeven te worden beoordeeld.
- 41 De eenvoudig te beantwoorden vraag of verzoeken om terugbetaling naar de vorm en de termijn naar behoren zijn ingediend, dient door de bevoegde douaneautoriteiten en niet door de Commissie te worden beoordeeld. Dit geldt ook voor de vraag welke levering die ten grondslag ligt aan een verzoek om terugbetaling betrekking, afkomstig is van een producent wiens verzoek om BMO of IB niet in behandeling is genomen.
- 42 Anderzijds is het begrijpelijk dat de Commissie zich bij de eventuele beoordeling van de in aanmerking komende producenten om proceseconomische redenen wil beperken tot de producenten waarvan de uitvoer daadwerkelijk voorwerp is van verzoeken om terugbetaling. Dit strookt ook met het vigerende recht, aangezien het gaat om de vaststelling van individuele rechten. De verwijzende rechter is echter van mening dat daartoe niet alle verzoeken om terugbetaling en de ondersteunende documenten behoeven te worden voorgelegd, maar dat er veel minder omslachtige en sneller uit te voeren maatregelen bestaan. Zo zou de Commissie de douaneautoriteiten van de lidstaten de namen en adressen kunnen meedelen van de producenten-exporteurs die niet in de steekproef waren opgenomen, en zouden de lidstaten de Commissie kunnen meedelen ten aanzien van welke van die producenten bij hen in de juiste vorm en tijdig verzoeken om terugbetaling zijn ingediend. Denkbaar is ook dat de lidstaten de namen en adressen van producenten-exporteurs aan de Commissie verstrekken, zodat de Commissie de lidstaten na beoordeling van de bij haar ingediende verzoeken om BMO of IB zou kunnen meedelen ten aanzien van welke producenten alsnog de verzoeken moeten worden beoordeeld en ten aanzien van welke producenten de verzoeken om terugbetaling moeten worden geweigerd omdat zij nooit een verzoek om BMO of IB hebben ingediend. **[Or. 12]**

[OMISSIS]